

EVRİM ALATAŞ • Mayoz Bölünme Hikâyeleri

EVİRİM ALATAŞ 1976'da Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Gölpinar köyünde doğdu. İlkokulu kendi köyünde, ortaokulu başka bir köyde, liseyi ise İstanbul'da okudu. 1995'te *Yeni Politika*'da, o kapatıldıktan sonra yerine kurulan gazetede, o da kapatılınca onun yerine kurulan gazetede çalıştı. Böylece yedi gazete etti – *Özgür Gündem*'e kadar... Başka yayın organlarının yanı sıra *Esmer*'de, *Radikal İki*'de, *Birgün*'de, *Tarafa*tta, *Birikim*'de yazdı. 2003'te Aram Yayıncılık'tan *Mayoz Bölünme Hikâyeleri*, İletişim Yayınları'ndan 2009'da *Her dağın gölgesi Deniz'e düşer* ve 2010'da *Biz Bu Dağın Çiçeğiydik...* kitapları yayımlandı. 12 Nisan 2010'da aramızdan ayrıldı.

Aram Yayıncılık, 2003 (1 baskı)

İletişim Yayınları 1841 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 258

ISBN-13: 978-975-05-1138-7

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Yağmur Kaymaz

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EVİRİM ALATAŞ

Mayoz Bölünme Hikâyeleri

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
BİRİNCİ BÖLÜM	
En Renkli Belgesel	11
İKİNCİ BÖLÜM	
Ortaya Karışık Hikâyeler	17
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
Adalet Mülkün Temelidir	47
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
Rengâhenk	73
BEŞİNCİ BÖLÜM	
Bir Ax Çeksem Karşiki Dağlar Duyar Muyar	81
ALTINCI BÖLÜM	
İmranlı İmralı Olunca	87
YEDİNCİ BÖLÜM	
Çok Amaçlı Konser	91
SEKİZİNCİ BÖLÜM	
Nevroz, Nevruz ve Newroz	95

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dil Yarası..... 101

ONUNCU BÖLÜM

Rap Rap Öncesi Dersim

(Dersim Hikâyeleri)..... 105

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rap Rap Sonrası Dersim..... 119

Önsöz

Bizim köyde, yaşı epeyce ilerlediği halde saçı ağarmayana, dişi dökülmeyene “Ne bilem, arsız işte,” derlerdi. “Arsız” sıfatı yüklenen herkesi önce bir incelemeye alırdım. Kavramı tam olarak anlayamadığımdan ve incelemeye aldığım kişi ve kişilerin de aslında senin benim gibi “normal” insanlar olmasından, bu kavram beynimde ayrı bir yere oturdu. Hani sözlük anlamına bakmasam, “iyi bir şey” olarak da devam edecekti kafamda. Baktım, iyi değilmiş. Bence yine de iyi bir şey. Genç kalmak değil, yaşama her daim sırtlamak iyi bir şey. Evet, sırtlamak diyorum. Çünkü tebessüm kavramında da nedense bir hüzün buluyorum. Sırtlamak... Evet evet, en iyisi bu.

Gelelim bu hikâyelere... Nereden mi çıktı bunlar, ya da neden mi bir araya geldi? Sene 1994. Diyarbakır'ın havasının “sıcak ve yakıcı” olduğu dönemler. Yani iklim öyle böyle değil. Ben de daha çömezim. Acar muhabirlik falan Allah getire. Bildiğiniz çömez... Öylece Diyarbakır'a gittim. “Gitmez olaydım,” desem ayıp olur açıkçası. Neyse yargılamayayım kendimi ama pek bir farklı buldum ortamı. Teksas gi-

biydi. Hal böyle olunca ben de Şerif'in uzun etekli, ince belli kızı rolünde olacak değildim ya! Ne oldu anlamadım, bir gece kapı çalındı ve kaç kişi olduklarını bilmediğim iri iri adamlar girdi içeriye. Kafama inen esaslı bir yumrukla aynı anda "Kürdistan'a hoş geldiniz!" cümlesini duydum. Çizgi film gibiydi her şey. Kafamın etrafında yıldızların döndüğünü hissettim. Velhasıl-ı kelam, bu "hoş geldin" sefasını bizi Emniyet Müdürlüğünde konuk ederek sürdürdüler. "Noluyo lan, ne vuruyunuz?" diyecek halimiz yok. Bir hararet, bir hareket ki sormayın, almış başını gidiyor. Harekete mani olunmaz ya, biz de olmadık. Neyse ağırlanmanın ardından DGM'ye götürüldük. Biri bebek olmak üzere dört kişiydik; üçümüz serbest bırakıldık, bir kişi de tutuklandı. Kişi diyorsam yanlış anlamayın, onlar bir çekirdek aileydi, ben de konukları. Tabii o DGM koridorunda bekleyince insan, ne olup bittiğini anlamadan, tutuklanmak istemiyle üst mahkemeye sevk edildiğinde, nevri dönüyor. Tipik durumlar vardır, gözaltına alınanlar bilir. İnsan aptallaşır. Öyle sorular sorarlar ki, annenizi bile nereden tanıdığınızı karıştırır, kendinizce mantıklı ve masum izahlar yapmaya çalışırsınız. Yani tanıştığınız ortam mümkünse bir bar, cafe, düğün falan olmalıdır. Siyasetten uzak. Neyse, söylemesi ayıp ben de öyle aptal aptal bekledim. Savcı benim çok küçük olduğumu, hatta kendisinin oğluyla yaşıt olduğumu, bu nedenle acıdığını ve serbest bıraktığını söyledi. Ben yıllarca niyeyse savcıya şükrettim, beni kurtardı diye. Ardından bir iddianame ki ne iddianame. Meğerse tutuklanan kişi falanca örgütün Diyarbakır sorumlusuymuş, ben de Diyarbakır'daki dağınıklığı, vurdumduymazlığı toparlamak üzere örgüt tarafından görevlendirilmiş sorumluymuşum. Şerif'in ta kendisiymişim meğerse. Vay vay ki ne vay vay! Güldüm tabii, ne yapayım! Sonra duruşma günü geldi çattı, beraat ettik. İşte bu hikâyelerin ilgimi cezbetmesinin tarihsel kökeni bu-

raya dayanıyor. Yani avcılık ve toplayıcılık günlerine... Ondan sonra açılan tüm davalara kuşkuyla baktım. “Dedektiflik yaptım,” falan demiyorum, yanlış anlamayın. Sadece ilgi mi çekti ve toparladım. Yani, hayat acımasızsa ya da hayatın kendisi okuyacağınız öykülerdeki gibi bir mizah halini almışsa, yapılacak tek şey bunları birleştirip, sadece mizah tarihine değil, insanın tarihine bir belge düşürmek olur. Bunu yapmaya çalıştım.

Yıllarca kaybettiklerimizin dökümlerini yaptık hep. Acı, bizden başlayıp bize dökülen bir dere oldu. Yüreğimiz ve beynimiz bir “korkunç anılar deposu”na dönüştü. Oysa biraz da gülere bakmak gerekir hayata. Güldüğümüz kendimiz bile olsak. Yani, “Alem buysa kral biziz,” demek lazım bazen. Yangınlardan çıkıp da paçalarımızdaki yanığa gülmek lazım. Kitap, derlemelerden oluştuğu için öncelikle *Özgür Gündem* gazetesinin arşivinden yararlandım. Tümünü incelemeye gücüm yetmedi açıkçası. Ama emeği geçenler çok. Emeği geçenleri sıralamaya kalksak, kamu erkânını, yargı kurumlarını falan anmak gerekir. Buna da güç yetmez. Korucuların, askerlerin, polislerin, köylülerin, savcılarının, hâkimlerin, okul müdürlerinin, hademelerin çok emeği var bu kitapta. Öncelikle onlara teşekkürü bir borç bilirim. Bir de tabii doğaçlama sohbetler esnasında, benim niyetimi öğrendikten sonra ‘meseleler’ anlatanlar var. Avukatlar mesela... Velhasıl-ı kelimeler, okuyacağınız hikâyelerde bir ak-rabanızı, kendinizi, komşunuzu, tanıdığınızı bulabilirsiniz. Arada mübalaa etmiş ya da atlamış olabiliriz. Elçiye zeval olmaz. Küfretmeyin başka ihsan istemez.